

**ЦВЕТА ПОРЯЗОВА
ЗА ШИПКИТЕ И ЗА
ДЕМОКРАЦИЯТА...
СПОМЕН ОТ ТОТАЛИТАРНО
ВРЕМЕ**

chitanka.info

Скараха се навръх Коледа, на празничната маса. Старият Иванов и сина му Николай — представител на посттоталитарното поколение, както обичаше да се определя сам. И то за какво — как едно време според бащата имало ред и дисциплина навсякъде и как сега още в училище всеки си прави каквото иска, а децата само в телефоните си гледат, вземат дрога, бият се и... Иванов реши да разкаже един спомен от своето време, за да докаже колко е прав в разсъжденията си...

... В първия учебен ден второкласникът Коко се върна разплакан и когато родителите му се прибраха от работа ревна още по-силно: „Мамо ма, забравили сме за шипките...“ Плеснаха се бащата и майката по челата. До края на седмицата детето трябваше да предаде 5 кг от този плод, а бяха забравили.

Миналата година след неуспешен опит да наберат нужното количество в двата почивни дни по баира наблизо, някой ги подсети да отидат на пазара в окръжния град. Там бабички с шипки колкото щещ. Та купиха тогава 10 кг и Коко беше пръв в класа.

В сряда Иван Иванов, бащата на Коко, който беше шофьор на автобус, позабави едно връщане от големия град и отиде на пазара. Този път бабичките от околните села бяха продали шипките още сутринта. Не улучи и в четвъртък, и в петък. И когато се прибра жена му го посрещна с упреци: „Не мога да затворя канцеларията и да хукна за шипки. Само ти ще свършиш тази работа. Напрегни си мозъка и измисли нещо“.

А Коко ронеше сълзи, защото Горанчо вече бил предал 15 кила, Грациела — 20. Да, ама на Горанчо дядо му бил горски някъде в планината, а на Грациела баща ѝ бил директор на консервния комбинат, та...

В събота семейство Иванови взеха автобуса за най-близкото село. Но и там имаше деца и предвидливи баби, каквито те нямаха. За двата дни, изподрани и скарани, успяха да наберат 5-те килограма. Но Коко трябваше да бъде пръв в класа!

В неделя вечерта се проведе семеен съвет. И тъкмо когато Коко отново заговори за Горанчо, който... Иванова подскочи: „Чакай, бе, Иване, ти нали имаше някаква леля в Чирпан. Пиши ѝ да ни прати“. Съчиниха писмото, само дето бяха забравили как се казва лелята, та започнаха със „Скъпа лельо...“ Накрая извадиха албумите и изровиха

някаква снимка, на гърба на която Иван пишеше: „Аз и леля Фанка 19... г.“. После продължиха да умуват.

В понеделник на бюрото на Иванова имаше надпис: „Удостоверения се издават само срещу кило шипки“. А Иванов, като изчака да се постопли към обяд, спря автобуса на баира по време на един курс и се обърна към пътниците: „Така и така — каза им — ако не искате да ме чакате 2–3 часа да бера, помогнете ми. И вие сте родители“. И те го разбраха и се юрнаха из трънаците.

Във вторник, макар и със закъснение, Коко предаде 25 кг шипки. Беше пръв в класа. В края на седмицата леля Фанка пристигна на гости с цяла кошница. Иванова свари мармалад от тях и Коко занесе един буркан на учителката.

— А, стига, бе — разсърди се сега Николай. — Кой ще ме накара мен да хукна из гората? Нали е демокрация...

— Ами като е демокрация, купувай си чай от манго и витамин С на хапчета. Щото вече няма кой да бере шипки. А липовия чай знаеш ли как го берат едни хора? Режат клоните или цялото дърво, после свалят всичкия цвят на земята и с лопати, барабар с боклука го ринат в чувалите — продължи кавгата баща му.

И като не се разбраха, сипаха си по още едно уиски. Накрая стигнаха до консенсус — като е демокрация, който иска да бере шипки, който не иска да не бере...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.